

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 9.

Ljubljana, dne 1. septembra 1897.

V. tečaj.

Kdor drugim koplje jamo, pade sam vanjo.

(Mladim prijateljčkom napisal Gr. Gornik.)

Učitelj Rudolf je hodil za trgovčevim Poldetom kakor senca, vedno sta vkup čepela in pre-mišljevala, kako bi vaščanom zagodla kako novo. To se pravi, premišljeval je Polde sam, Rudolf mu je le pomagal izvajati njegove umetnije. Polde, to je bil prevejanec! Hodil je resno in počasi, kakor star mož in se držal vedno modro, kakor ne bi bilo modrej-šega v deželi. Malokdaj se je smejal, zato so se mu pa smejali tembolj tovariši, ko jim je pravil o svojih drznih načrtih. Le njegovo črno oko, katero se je neprenehoma obračalo pod čelom kakor nagajivo dete v zibeli, ko noče zaspati, pričalo je o njegovi navihanosti. Najljubši prijatelj mu je bil učitelj Rudolf, ker ga je vselej vestno ubogal, kakor bi mu bil oče.

Bilo je v jeseni. Zamazana in raztrgana sta se vračala Polde in Rudolf iz gozda, kjer sta se ravsala in kavsala s pastirji. Oba sta bila lačna.

»Ti«, začne Polde, »meni se vidi, kakor bi glad prevračal kozolce za kratek čas po mojem trebuhu.« Rudolf se bridko nasmeje. »Doma naju ne čaka nič dobrega, k večjemu kaka palica. Veš, kje bi se najlaglje nasitila? Davi sem šel mimo logarjevega vrta in videl na drevju prav lepa, zrela jabolka. Kaj, ko bi se napatila tjekaj?« Rudolf se strese, ko omeni Polde logarja. Upokojeni logar je imel koncem vasi hišico in krog nje sadovnjak, kjer je zorelo najlepše ovočje. Nikoli si ni upal noben otrok mimo njegovega vrta, kajti prijel je vsakega in ga pošteno oklestil, jezeč se: »Drugič mi ne prideš več krast sadja!« Bil je pravi vaški strah. Kadar je šel skozi vas, bežala je deca pred njim v skrivališča in matere so tešile zajokance, rekoč: »Logar gre, logar gre!«

»Na logarjev vrt«, izpregovori Rudolf jecljaje, »tega pa že ne, rajši tri dni ne jém!«

»Mevža, imaš še manj srca ko zajec. Da ti povem, sram me je, da sem sploh kdaj hodil s teboj. Bojazljivec, glej, da se mi pobereš izpred očij!«

»Polde, ne bodi hud, saj grem s teboj, če bom le od strani gledal«, prosi Rudolf.

»Da veš, ti boš klatil, a jaz pobiral in, če ti velim, moral boš splezati celo na jablan«, zavrne ga trdo Polde in koraka moško dalje, za njim caplja jokaje Rudolf.

»Poglej, logar odhaja baš v gozd, brez skrbi sva«, opomni Polde, kažoč na logarja, ki je izginil med grmovjem. Rudolf si obriše oči in se nasmeje z olajšanim srcem.

»Greha pa tudi ne narediva; ali ne veš, kaj so nam zadnjič razlagali gospod župnik?« izpregovori zopet Polde. »Da sme človek v skrajni sili tudi krasti. In, ali nisva midva v sili?« Rudolf molčé prikima, čudeč se Poldetovi modrosti. Prišedša na vrt, vstopita se pod najpolnejšo jablan, Rudolf otepa s prekljico in Polde pobira jabolka v klobuk.

»Ali ne boš otepal hitrejše«, vpije Polde, grizoč jabolka in metajoč ogrizke v Rudolfa.

»Le čakajta, potepuha, bom pa jaz malo hitrejšo otepal«, začuje se za njima logarjev glas in močna roka prime Poldeta za ramo, Rudolf vrže prekljico v stran

in zbeži, kakor bi ga odnesel veter; noge mu niso čutile tal, tako je brzel proti domu.

»Dober dan, gospod logar«, izpregovori junaško Polde, »ali ste vi? Baš prav, da ste prišli. Ali ga vidite paglavca, kako beži, on je kradel jabolka! Jaz sem prišel po naključju mimo; da ga napodim, metal sem jabolka za njim, ker nisem imel drugega pri rokah. Poglejte, nabral sem jih poln klobuk, da vam jih ponese na dom. Sedaj ste pa sami prišli in meni ne bo treba imeti nepotrebnih potov. To so prava nadloga ti vaški potepenci, kaj ne, gospod logar? Veste, kaj bi jaz naredil, da mi ne bi več mogli uhajati na vrt? Obzidal bi vrt krog in krog z visokim zidom in na vrhu nabil ostrih žeblicev. Storite tudi vi tako, gospod logar!« Logar ni vedel, kaj hoče deček prav za prav; mislil je: »Tat ne more biti, sicer ne bi govoril tako sigurno.«

»Dobri deček«, nagovori nato Poldeta, »ali veš, čegav je oni nepridiprav?«

»Ako se ne motim, bil je učitelj Rudolf.«

»Dobro, idi z menoj, pismo poneseš njegovemu očetu, da ga kaznuje!« Polde gre z logarjem v hišo in počaka, da napiše pismo; mej tem mu je prinesla logarjeva žena medu, kruha in jabolka. Kako mu je veselja poskakovalo srce! Kako srečno jo je izvozil! Kaka čast, postal je v hipu prijatelj strogega logarja!

Kakor mu je bilo naročeno, odnese Polde pismo učitelju, ki sede takoj za mizo in napiše pisemce:

Častiti gospod!

„Jako mi je žal, da Vam je napravil moj sin to škodo. Deček je tako poreden; nič ne koristi, ako ga natepem jaz, zato ga pošiljam s palico vred k Vam. Kaznite ga Vi, morda bo koristilo to!“

Nato vstane gospod učitelj, prinese iz šolske sobe palico in pokliče Rudolfa, ki se je mej tem že preoblekel in najedel. Imel je dobro mamico.

»Rudolf, ná, nesi to pismo in palico h gospodu logarju, a takoj pridi zopet nazaj, potem te pošljem drugam. Urno!« S temi besedami pošlje oče porednega sina k strogemu možu. Zunaj ga je že čakal Polde:

»Kam greš? Zakaj se držiš tako kislo?« Rudolf mu vse razloži.

»No, ako ne bi šel ti rad, daj meni pismo in palico, tebi sploh ni treba iti k logarju, tam te ne čaka nič dobrega«, prigovarja mu Polde, spomnil se je medu, kruha in jabolk. Sklepal je: »Sedaj dobim še več, ko mu to prinesem, saj sva z logarjem taka prijatelja.«

Veselo mu dá Rudolf svoje bremence, kajti slutil ni nič dobrega.

Kako se začudi Polde, prišedši k logarju, kar nič ga ni več poznal strogi mož. »Pa počakam, dokler ne prebere pisma«, misli si, »mož je star in pozabljiv. Sam ga moram opomniti, kako uslugo sem mu storil poprej!« A ni še vsega dobro premislil, ko zgrabi logar z jedno roko Poldeta in z drugo palico.

»Tako je pošteno, deček«, govori logar in vihti palico nad Poldetom, »grešil si in zato si prinesel palico, da te kaznim!«

Glasno ihteč, brišoč z jedno roko solzne oči in držeč se z drugo za boleče bedro, prikrevlja Polde iz logarjeve hiše. Rudolf mu pride naproti, mehko govoreč:

»Kaj ne, Polde, sedaj ne pojdeva več jabolk klatit na logarjev vrt?«

Grenčica v kupi veselja.

(Spisal Ivan Dragomir.)

(Konec.)

Nerkvi je minilo sveto opravilo, ljudstvo je trumoma privrelo iz nje in hitelo proti klanici. Ta je bila že na pol v ognju. Pod njo sta še ležala dva vznak med možnarji. Urno so planili nekateri v dim in privlekli iz njega — Toneta in Janeza, črna, osmojena in obstreljena. Rdeči plamen pa je lizal dalje, vzdigal se kviško po suhem senu, vžigal, vršel, šumel. Hud piš je pritegnil in plamen se je združil v jedno samo luč, strašno, velikansko, besnečo . . . .

S strahom in trepetom so se ozirali vaščani po gorečih otrinkih, ki so letali po zraku. Vihar jih je drvil naravnost v vás.

»Pomagajte! Vás je v nevarnosti! — Kje so posode za vodo? Urno na strehe! Hitimo, če ne, smo izgubljeni! — Sv. Lovrenc, ne zapusti nas!«

Pretresljiv vik je spreletel množico. Ženske so pograbile posode, stekle urno po bregu navzdol in donšale vodo iz studenca. Moški so hiteli po strehah, kamor je kdo prej mogel. Gasili so, polivali, kričali vse vprek, vpili, begali sem in tja. Izpod neba pa je lilo, kakor iz odprtih zatvornic.

Med tem so odvedli Janeza domov, Toneta pa v bližnjo hišo. Obleko je imel vso ožgano in osmojeno, obraz in roke črne od smodnika, ki je puhnil v njega. Hotel se je umiti, toda groza — ostal je črn kakor prej. Le še bolj ga je skelela opeklina; neznansko ga je peklo in žgalo, vedno večji mehurji so se mu delali po obrazu in po rokah. Ogrnil si je suknjo in jo potegnil čez obraz; sestra ga je prijela za roko in ga odvedla domov.

Po poti je bilo mehkočutni sestri tako hudo, ker je videla brata v tolikih bolečinah, da se ni mogla zdržati solz.

»Nikar se ne jokaj, Metka, saj bo kmalu bolje«, jo je tolažil brat. »Saj se še jaz ne solzim, čeprav me peče in žge, kakor bi vse gorelo na meni.«

Ali dekle se ni dalo zlepa utolažiti.

Še več strahú je bilo doma. Mati se je prestrašila, da ji je zastala sapa, ko je ugledala sina tako spačnega. »Uh, — Tone, kakšen pa si!« je še spravila iz ust uboga žena, opotekla se na stol in debele solze so se ji udrle po licih. Otroci so popustili igrače in zagnali jok, ker so videli jokati mater. Strah in žalost sta prešinila vse domače.

Prišla sta domov tudi oče in župnik, ko so že pogasili ogenj, in za njima še stric in teta, ki so pa že zvedeli o nesreči. Župnik je tudi letos kakor vselej ostal pri Dolinarju do popoldanskega opravila. V družbi še nekaterih povabljenih so vselej prebili pri kosilu nekaj prav veselih uric. Toda danes?

Tone je ležal na postelji v groznih bolečinah. Na glavi se mu je naredil jeden sam črn mehur, in roke so ga pekle in žgale, kakor bi jih držal v živem ognju. Ob zglavju so žalostno sloneli bratci in sestrice ter milo pogledovali ljubega brata, ki je ležal tu v silnih bolečinah. Ni jim bilo več mar lepih igrač, ki sta jih bila prinesla stric in teta. Zbegana mati je stregla bolniku, kakor more le dobra mati ljubljnemu sinu.

V drugi sobi pa so sedeli pri kosilu oče, župnik in stric. Toda danes jim ni dišalo, vse je grenila dopoldanska nesreča. Spustili so se v nadležno molčanje. Na tihem pa je imel vsak v mislih bolnega Toneta: zjutraj še tako vesel in zal mladenič, sedaj pa? Vendar Dolinar ni mogel dolgo tolike bolesti uklepati v svojem srcu; prehudo je bilo dobremu očetu za svojega sina.

»Dopoldne sva še vesela stala pred hišo in se ménila o tem«, je dejal. »Pa sem mu še pravil tedaj, naj ne ostaja pred cerkvijo, ker še ni bil pri maši. Ná, sedaj se mu pa to pripeti! Res, hudo ga je Bog udaril! — Oh, da bi mi ga le ne vzel! Raje vse drugo kakor njega, — mojega Toneta...!«

Inako se je storilo ob tej misli ljubečemu očetu. Solze so mu silile v oči, vstal je od mize in šel ven . .

V pričo tolike žalosti tudi stric in teta nista ostala dolgo. Takoj po kosilu sta dala napreči in se odpeljala nazaj v mesto, žalostna kakor še nobeno leto poprej.

Kmalu potem sta tudi župnik in Dolinar odšla skozi vas na grič k popoldanski službi božji. Spotoma sta se oglasila še pri Kavčniku, kjer so imeli tudi bolnika. Otožni in pobiti so stali domači ob postelji ljubljenega brata in sina. Tisti, ki so ga že tako težko pričakovali domov, ki so ga dopoldne vsprejeli s tolikim veseljem in s katerim so mislili prebiti danes nekaj prav veselih ur, ta je sedaj ležal tu bolan.

Sami žalostni in otožni obrazi so ju srečavali povsod po vasi. Nikjer ni bilo več tiste radosti, tiste dobrovoljnosti, ki se je kazala zjutraj. Vse veselje je ogrenila nesreča.

Še bolj žalosten prizor se jima je pokazal gori na griču. Okrog pogorišča je ležalo vse vkrižem kadeče se tramovje in osmojena slama. Na mestu mlajev sta štrleli

pred cerkvijo dve zlomljeni smreki. Po pokopališču so ležali zdrobljeni križi, in na njih so viseli kosi raztrganih zastav. Iz zvonika so štrleli goli drogovi, zastave pa so raztrgane visele doli v gozdu na smrekah.

Po griču so se kakor dopoldne razpostavili vaščani. Tudi sedaj so zrlji doli na svoje polje. Toda kolika razlika? Sedaj so stale kalne mlake in zastale luže tu doli po bujnih senožetih in travnikih; na mnogih njivah je bilo žito od naliva vse ubito v tla in od viharja vse vkrižem posvalkano. Srce se je krčilo možem, ko so zrlji na strte nade in uničene upe. Zjutraj jim je igral pri tem pogledu zadovoljen nasmeh okrog usten, a sedaj so se pridružile temu nasmehu žalne poteze grenkosti. V občno dopoldansko veselje je kánila kapljica trpke grenčice. Zato je ljudstvo tem želneje hitelo v cerkev, kjer se je ravnokar pričelo sveto opravilo.

Proti koncu je župnik še pristavil: »Bodi čast in hvala sy. Lovrencu, ki nas je danes obvaroval večje nesreče! Sprosi naj ljubega zdravja ponesrečencema! Bodi mu hvala za današnje veselje, hvala pa tudi za užite bridkosti in grenkosti današnjega dné!«

Tedaj je ljudstvu po cerkvi prav živo stopilo pred oči vse brezmejno dopoldansko veselje, katero je tako naglo skalila občutna nezgoda. Z bridkostjo se je uverilo, da je vsakemu veselju primešana trpka grenkost, da ni kupe sladčice brez kaplje grenčice.

Petelin in putka.

(Basen.)

Že je tukaj, lepo jutro,
Lepo jutro, dan svital,
Petelinček je poskočil,
Da bi ga oznanjeval.
To zagledala je putka,
Naša tolsta jarčica,
Ki se vózi po dvorišču,
Kakor kaka barčica.
Pa takó je govorila:
»Petelinček, čuj me, čuj,
Saj je še prezgodaj, jutra
Še nikar ne oznanuj!«

Odgovoril petelinček:
»Le ne trudi se nikar,
Kaj bi rekli drugi moji,
Da sem kakšen gospodar!
Kaj bi rekle druge putke
In sosedov petelin,
Ako ne bi se oglasil
Jaz najpreje z naših lin?«
In prosila lena putka
Petelinčka je zaman,
Góri v lino je poskočil
In zapel je beli dan.

Siluška.

Iz ljubezni do matere . . .

Neki vasi je živela vdova, katera je z rokami služila vsakdanji kruh sebi in devetletni hčerki. Ničesar ji ma ni manjkalo, in zadovoljnost je vladala pod njuno streho.

Primeri se, da mati nenadoma hudo zboli, in ves zaslužek je v kraju! Kar pa je imela prihranjenega, je kmalu pošló.

Milka, tako je bilo hčerki imé, sedí po noči in po dnevi pri materini postelji ter materi streže z vso skrbjo. Pa ob vsem naporu se mora vendar zadovoljiti le s suhim kruhom.

Nekega dné reče zdravnik dotičnega kraja pri odhodu, da bi bolnica le tedaj ozdravela, ko bi dobivala juho in kosec mesa.

Ta izjava pa zopet hudo dé ubogi Milki, ker ljubljene materi ne more družega podati, kakor redkega soka.

V tej stiski se zateče k »Tolažnici žalostnih« — Mariji in dolgo v noč goreče moli pred njeno podobo. Trudna se nasloni na zid s sklenjenimi rokami, ali, oj! pod rokami se udere, in velik kos kositarja, ki je zakrival nastalo votlino, pade na tla, in za njim se usuje mnogo denarja. . . .

Dolgo časa zreta mati in hčerka strmé najdeni denar in premišljujeta, kako bi bil prišel v zid.

Zjutraj pripelje Milka v njuno stanovanje hišnega gospodarja, in ta, ugledavši votlino, vzklikne: »Zdaj mi je jasno, kam je z njegovim denarjem!« Nato pa pri-poveduje:

»Imel sem pred vami v tej hiši pravcatega skopuha! Še najemnine mi ni plačal, zakaj ker sem vedel, da ima dedec mnogo denarja, se nisem bal za-njo in sem le čakal in čakal na njegovo milost. Ali »stiskač« umrje, denarja ni nikjer . . .!

Glejte, kako je lepo izdolbel v zidu votlino, va-njo vložil svoj denar, potem pa pribil čez njo kos kositarja in čezenj ravno tolik kos platna, da je lahko pobelil! Pribil pa je kositar prav slabo.

Obdržite denar, jaz ga ne potrebujem, ker imam zadosti; vam pa bo dobro došel! Lahko bi mi bili to prikrili, pa ste prepošteni!

Vaši hčerki, ki je iz ljubezni za vas molila, je pravični Bog naklonil ta zaklad, jaz pa ji preskrbim v mestu tak kraj, da se bo ondi lahko izučila v vsem, kar ji je treba vedeti.

Ti pa, hčerka, pomni vedno četrto božjo zapoved in ne zabi, da je tvoja sreča vzknila iz tvoje ljubezni do matere . . .«

Obljuba, katero je dal Bog v četrti božji zapovedi, se je izpolnila pri dobri Milki; mati pa je živela pri nji srečna in vesela še dolgo vrsto let. M.

Prihodnjič zgodaj vstati!

»Mati, vi ste včeraj rekli,
Da nam boste kruha spekli,
Kruha in pa tri kolače
Sladke, pisane pogače!«

»Za orača? Mati, mati,
Jaz se grem učiti — orati!«
Dečko bliskoma iz sobe,
Pa, o joj! je že narobe!

»Tiho bodi, leni Franček,
Ko si vse zaspal, zaspanček:
V peči kruh je in pogača,
A pogača — za orača!«

»Glej, tako se ne popravi
Kar zamudil si bil davi!«
Dejo mati mu svarilno,
Toda smeh jih muči silno.

»Čakaj, Franček, to bo bolje:
Neseš južino na polje; —
Kos pogače čem ti dati,
A prihodnjič — zgodaj vstati!«

L. Črnej.

Dvojna izguba.

Priden pastirček, da malo tako skrbnih, je bil Kozmekov Mihec. Redko se je pripetilo, da bi ga bili morali mati klicati. Brž ko se je dan zaznal, skočil je s posteljice, zmolil jutranjo molitvico, spil nekoliko mleka, spravil v torbico še kak prigrizek, in potem žvižgaje gnal tri ovce — vso Kozmekovo živino — na pašo. Od sedmega do devetega leta je bilo tako. Res, kakor bi bila prav o njem zložena tista narodna:

»Pobič je zjutraj zgodaj vstal
In je ovčice na pašo gnal.«
»Ovčarček ovčice pase
V zelenem gozdeku.
Lepo žvižga, lepo poje...«

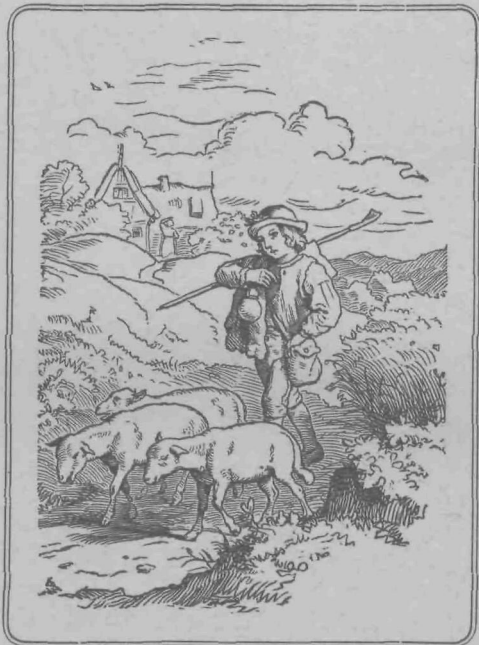
O, tudi žvižgal in pel je Mihec, saj mu ni bilo nič posebno hudega!

Pa bodi potoženo Bogu, tudi hudo je poskusil Mihec in ni več žvižgal, ne pel, ampak bridko jokal. In kako naglo, nepričakovano se je vse prevrglo!

Svetega Mihaela zvečer, na dan Mihčevega godu, so bili Mihčeva mati še pri sosedu pomagali turšico ličkati, bili so še popolnoma zdravi. Ob desetih so šli spat, ob dveh čez polnoč pa jih je začel viti krč. Bilo jim je čedalje slabeje. Mihec in jedina njegova sestrice, osemletna Micka, sta morala iti klicat sosedove. Seveda ju je bilo malo groza, pa premagala sta boječnost, saj je bilo materi nujno treba pomoči. Kmalu so bile vse sosede pri bolnici in zdravile so jo, kakor so vedele in znale — toda zastoj: ni ji hotelo odleči, ampak bilo je le še slabeje.

To jutro je prvič Mihec nerad gnal ovce past. Pa meketale so tako proseče, da so se mu tudi smilile, in ni bilo drugače, da jih je spustil na vrt. Tukaj je kar skozi okno iz hiše lahko pazil nanje. No, zaradi Mihca bi bile šle ta dan, kamor bi bile hotele, saj se umé samo ob sebi, da je težko pasti, če mati umirajo. Ob tri četrt na devet so mati izdihnili. Ubogi Mihec in uboga Micka, kako sta jokala! Mater jima je ugrabila smrt, oče pa so bili v daljni Ameriki!

Bog sirot ne zapusti, temveč vselej obudi usmiljena srca, da zanje skrbé. Mihca in Micko so vzeli teta k sebi. Micka je bila pri teti kmalu domača in videti je bilo, da bo mater kmalu pozabila. Mihcu pa je bilo po materi bolj hudo, ker se je že bolj zavedal velike izgube; pa z materino smrtjo je izgubil tudi svoje ovce.

O, kako so mu padale solze po cvetočih licih, ko so morali teta prodati vse tri njegove ljube »bace«, da so poravnali pogrebne stroške in kar je bilo še drugega!

Kadar je odslej Mihec zvečer molil za ranjco mater, prišle so mu na misel tudi ovce. In samo to mu je po glavi rojilo, kako bi zopet dobil druge. Čakati je moral, pa je le dočakal. — Dve leti sta minuli; Mihec je opravil nauk za sveto obhajilo, potem pa šel služiti za pastirja k bogatemu Jernaču. In veste, kakšno plačilo si je med drugim izgovoril? Prvo jagnje da bo njegova last. Kaj

je bilo Jernaču za jedno jagnje! Rad je je obljubil Mihcu in bil tudi mož-beseda.

Mihec je imel srečo pri jagnjetu: lepo je rastlo, bilo krotko in ljubeznivo, in kar je največ vredno, bilo je njegovo. Naš pastirček je že računil, da bo drugo leto prislužil zopet jedno in tako vsako leto povečal svojo čredo, da bo imel še ovac, kakor očak Jakob.

Pa ni mu bilo dolgo služiti. Oče so se kmalu vrnili iz Amerike ter prinesli precej denarja s seboj. Kupili so takoj tri ovce, vzeli Mihca in Micko domov, in pri Kozmeku je bilo zopet prijetneje. Mihec je začel žvižgati in peti, kadar je odhajal na pašo, da ga je Micka večkrat vsa vesela dolgo poslušala pred hišo. Ni jima bilo treba bivati več pri tujih ljudeh, imela sta dobrega očeta in nič skrbij.

Ej, vse bi bilo, vse, samo matere ni bilo več!

J. Štrukelj.

Hrbet moj, hrbet moj!

Hrbet moj, hrbet moj,	In se vrtel vesel.
Kaj naj počnèm s teboj?	Joj, joj, joj, joj, joj, joj,
Kdaj spet popravim te?	Hrbet moj, hrbet moj,
Kdaj spet ozdravim te?	Ves mi porisan je,
Hrušek šel sladkih krast,	Ves mi popisan je.
Pa sem ujel se v past:	Na-nj je narisano,
Sosed za plotom skrit	Na-nj je napisano:
Čakal me je srdit.	>Zdaj za vsikdár pač veš,
Smili se Bog z nebes,	Kam več nikdár ne smeš!«
Kakšen je bil to ples!	Nauk mi drag je tá,
Sosed mi sviral je,	Vendar mi obvelja:
Strune prebiral je,	Zdaj za vsikdár pač vem,
Jaz pa sem glasno pel	Kam več nikdár ne smem!

Smiljan Smiljanič.

20. Zjutraj.

*Allegretto.**P. Angelik Hribar.*

p *mf*

1. Soln - ce mi - lo pri - sve - ti - lo Le - po
 2. Kap - lje bi - ser - ne ro - si - ce Se po
 3. Vse ra - du - je, o - živ - lju - je Zju - traj

p *f*

nam je čez go - ró, In za - pe - li so ve -
 tra - vi že bli - šče, Cvet - je kli - je, le - po
 se in o - mla - di, Tu - di mo - je sr - ce

f

se - li Ptič - ki svo - jo pe - smi - co.
 di - je, Čbe - li - ce po njem šu - mé.
 po - je, Stvar - ni - ka naj po - ča - sti.

21. Večerna.

*Moderato ossai.**P. Angelik Hribar.*

p *mf*

1. Spet sko-ro bode noč, Daj lju-bi Bog po-
 2. Pre - križam se le - pó, In vležem v postelj-
 3. Ko zo-pet bo svet-ló, In z dnevom vse ži-
 4. O lju-bi O - če mi! Za - hva-ljen bo - di

f *f*

moč; Že posteljca po-stla - na, Mehko je po-rav-
 co; Ko trudno vse pospa - va, Moj angeljček pri-
 vo, Moj angelj me po - kli - če In spa-ti me ne
 Ti, Ki le-po me va-ru - ješ, Skrbno nad manoj

mf *p*

na-na, In angeljček na-zoč; Po-rečem lahko noč!
 pla-va, Za - gr-ne me re-koč: Spij ljubček, lahko noč!
 mi-če: Hajd skočim na no-gé in k Bogu spnem ro - ké.
 ču-ješ: Ne vzemi angelj-čka, O - ba prijatlja sva!

A. Perné.

Kratkočasnice.

1. Nepremišljeno. Učitelj: »Kaj bo čez pet dni?« — Učenec molči. Učitelj pomaga: »Konec sve...« Učenec v naglici: »Konec sveta!« — Učitelj: »Menda še ne; konec svečana pa!«
M.

2. Vzrok skromnosti. Učitelj je razlagal učencem, kakor lepa čednost je skromnost, ki je povsod z malim zadovoljna. Da bi se prepričal, ali so si prav zapomnili, pridene še vzgled, ter vpraša malega Tinčka: »Ko bi ti kdo ponudil dve klobasi, jedno tako dolgo, kakor je to-le tvoje ravnilo, drugo pa še jedenkrat tako dolgo, katero bi si izvolil?« — Tinček: »Manjšo.« — Učitelj: »Dobro, Tinče! Vidim, da si me razumel in si k srcu vzel moj nauk. Zakaj pa ne bi vzel večje klobase?« — Tinček (odkritosrčno): »Zato ne, ker tolike ne zmagam.«

3. Previdnost. Milka: »Teta, ali imate še dobre zobe?« — Teta: »Žal, da ne več, draga Milka; starost mi jih je ukončala že skoro vse.« — Milka: »Prosim, ljuba tetka, shranite mi te-le leščnike.«

 Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v osmi številki:

1. Moker. — 2. Jek ali odmev. — 3. Oba lovita v mreže. — 4. Za dan hoda. — 5. Morske boleznj.

Prav rešila: Stanz Emerik, učenec in Lasbacher Giz., učenka III. razr. v Rušah.

 Rešitev rebusa v osmi številki:

Avgust je vroč mesec.

Prav so rešili: Romik J., Orehovec A., Dobnik A., Marovt A., Plaskan V., Matko I., Žuntar M., Šmajš A., Kronovšek Fr., Travnar M., Lah M., učenci II. r. v Braslovčah; Kragl Viktor, dijak v Trziču; Osana Tinica in Milka pri sv. Duhu nad Krškimi; Pučnik Konrad, tretješolec v Kranju; Kaligar Leonora, Hedviga, Milica, Justina, Mimica in Štritar Nina, učenke pri sv. Križu pri Kostanjevici; Petrin Ana, učenka III. razr. na Rečici; Pipan Janko, učenec II. razr. v Črnem Vrhu nad Idrijo; Pušenjak T., naduč., Amal., učenka III. razr. VI., višjegimn., Mici, učenka II. razr., Fr., dijak, Lj., učenka I. razr. v Cienju pri Ljutomeru; Tischler Rudolf, Glušec Jos., Pornat Jožef in Tiršek Ant., učenci III. r. na Rečici; Šlamberger Tonček, gimnazijec, Šlamberger Inka in Nuša v Ljutomeru; Rott Poldka, učenka IV. razr. v Stari cerkvi pri Kočevju; Cof Iv., četrtošolec v Kranju; Hubad Jožef, drugošolec v Kranju; Stanz Emerik, učenec in Lasbacher Gizela, učenka III. razr. v Rušah.